

OLÁH KÁRMEN

A múlt ott jár a falak között

Marikának és Gyuszinak

A makulátlan ház már a múlté, a vendégszoba, melyben édesanyám aludt, '82-ben a penész, a halott egerek és a csillagok nyughelye lett. A korhadt lépcsőkön hajdanán nagyapám álmodozott Marikáról, aki később a felesége lett, itt még nem tudta, hogy katona lesz. Járom a kertet, rózsabokrok kandikálnak az ablak alatt és már gondolatban a háború utáni években vagyok, mikor már kellemesebb lett a májusi rózsza az aszszonyok hajában. Hiszen kinek jut eszébe sirató özvegyek, megtört gyerekek és halott katonák között virágot szagolni? Valószínűleg az illat most is ugyanaz, csak a vérfolt alvadt el az évek alatt. A földet taposom, lehajlok, és egy sörös üveg akad a kezeim közé, még egy pár csepp víz is csöpög belőle, ahogyan lépkedek, érzem a korhadást a csizmám alatt, a bomló ballonkabátokat, szeretők fényképét, lábakat, agyon csókolat ajkakat. Nyugodt vagyok, ebben a pillanatban nincs bennem undor vagy félelem. Csak jelenlét. A korhadó faoszlopok között egy épen megmaradt tapétacsíkot vélek felfedezni, ezt nagyanyám ragasztotta fel, érzem keze simogatását, ha a falhoz érek, ezt csak én érezhetem. Cseresznyefák a kertek alatt, az egyiket dédapám ültette gyerekként, majd mikor nagyobb lett, a fán csüngött a többi gyerekekkel, vénülő ágai között, a nap felé tartva, a társaival együtt másztak a virradatban. Sáros csészék a konyhapulton sorakoznak, a nap bevilágítja a zománcot és a víz felmelegszik a belsejünkben, ezek voltak a karácsonyi ünnepek fő kellékei. Egy betört ablakon látom a báránycordát, a pásztor éppúgy néz ki, mint a régi parasztok és akinek nem lenne más dolga, szalonnát majszolgat a mezőn és beleolvad a kopár pusztaságba, elmosódik, mint egy múltbéli emlékkép. A padló kifogástalan állapotú, hallani a primás muzsikáját, ahogyan a pengők hullanak a földre és csordul a könny a zenészek szeméből a vacsora láttán. Táncol mindenki, az egész tanya, még a komondor is. A szerelmek itt járnak a levegőben és a falakra tapadt érintések örökre a festék martalékává váltak, a részeg gondolatok és a bor robbanása a plafont súrolja. Itt maradt, beleépült a mennyezetbe, felnézek és megelevenedik a frissen csapolt bor, a friss házások násza. De jó volt itt disznót vágni, egy eldobott kés hever a pult alatt, még látszik a disznó reszketése, az utolsó kézrátétel a teremtményre, még egy kés is tud beszélni, jelen időben. Marika és Gyuszi, hiányoztok, de itt jár a falak között az élet csodaszép kelléke, a tárgyak maradványa, és az érintéseké, ti itt éltetek és haltatok és ez élőbb, mint valaha.